

# ПАРТІЯ ТРИВАЛІСТЮ В ЖИТТЯ

Перефразовуючи Евріпіда, можна стверджувати: «Скажи, який вид спорту ти обрав, і я скажу хто ти». У насиченому подіями житті Володимира Максимовича Власенка заняття спортом займало особливе місце.

Починалось свідоме життя Володимира в окупованому селі В'язівка, що на Черкащині. Першим видом спорту у хлопчаків, звичайно, був біг. Ось як запам'ятався малому Володимиру перший серйозний старт: «На Корсунському шляху фашисти звели намет, організували майстерню для ремонту танків й автомобілів. Коли майстри їхали на обід, ми звідти виносили речі. Нас переслідували, нацьковували вівчарку. Я був найменшим, а тому відстав і собака мене повалив, прокусив сідницю».

Другим захопленням у війну була стрільба. «У травні 1944 року я розкрутив міну, хотів вистрелити тільки запалом. Отримав поранення лівої руки, мені відірвало два пальці, інші спотворило, було поранення шийних хребців, осколки в правій руці. Хірург Квітківський хотів відрізати ліву руку. Мама умовила: нехай залишиться хоча б така рука». Кар'єра ветеринарного хірурга, майбутнього академіка НААН могла би закінчитись, так і не розпочавшись.

Наступним кроком стало навчання у Черкаському ветеринарному технікумі, там Володимир вчився і самостверджувався: займався спортом – боксом, волейболом, легкою атлетикою, лижами, шахами, настільним тенісом, стрільбою. Футбол не любив через метушню на полі. У вересні 1950 року виграв конкурс серед однокурсників, переплив Дніпро в задану точку на протилежному березі, інших «знесло течією». Його помітили, стали рахуватися. В ті роки став чемпіоном з боксу серед учнів технікумів Міністерства сільського господарства УРСР.

Навчання на ветеринарному факультеті Білоцерківського сільськогосподарського інституту Володимиру Власенку давалося легко: він мав середню ветеринарну освіту та

практичний досвід: учився успішно, займався науковою та громадською роботою, багато читав, навчався бальним танцям, продовжив заняття спортом. Особливо популярними серед студентів були шахи і волейбол. Батько любив волейбол за необхідність грати командою, вміння розподіляти ролі, враховувати сильні і слабкі риси гравців, робити ставку і вигравати злагодженістю колективу. Пам'ятаю, як тато ввечері виходив грати у волейбол на спортмайданчик студентського гуртожитку № 3, де жила сім'я молодого аспіранта в окремій кімнаті. З віком батько перейшов у команду ветеранів і ходив до спортзалу на Росьовій, там щосуботи для власного задоволення та здоров'я грали викладачі університету.

Вважаю, що ми обираємо спорт за своїми здібностями, а освоївши, переносимо стратегію і тактику гри на професійну діяльність. Так і Володимир Максимович, ставши у 42 роки ректором інституту, почав із чіткого розподілу обов'язків кожного підрозділу і працівника, затвердження планів роботи та відкритої звітності про виконання. Такий демократичний підхід і відкритість сформували «дух свободи – кожен керував своїми діями, свідомо підходив до справи».

Спортивною пристрастю Володимира Максимовича залишалися шахи, починаючи з 1950 року. 75 років життя! У Черкасах став чемпіоном технікуму з шахів, обігравши студентів і вчителів. У Білоцерківському сільськогосподарському інституті теж не раз вигравав турніри, за перемогу в одному з конкурсів студент 2 курсу В. Власенко отримав приз – шахівницю з дарчим написом організатора турніру від профспілок – доц. Т.В. Трембовельського. Захоплення шахами характеризує такі два випадки: один – видатний, другий – гумористичний. В 1975 році в інститутській багатотиражці була опублікована найскладніша з шахових задач – чотириходівка, автор – доц. В. Власенко. У наступних випусках газети не було імен переможців, отже, конкурс на

вирішення задачі продовжувався! Легендою університету стали шахові турніри після роботи, які продовжувались до ночі. Кажуть, такий турнір був перерваний сердитою дружиною одного з учасників, яка «перевернула шахівницю».

Володимир Максимович на посаді ректора керувався принципом: спорт і фізичне виховання є важливою складовою навчального і виховного процесу. Для студентів, тренерського складу були створені належні умови – і результати не забарилися. З 1996 по 2000 роки на чемпіонатах України студенти вибороли 7 золотих, 8 срібних, 9 бронзових медалей. Серед них були учасники Олімпійських ігор, переможці Чемпіонатів світу та змагань на Кубок Світу, переможці чемпіонатів Європи і Кубка Європи.

Серед видатних гостей університету, з якими часто проводились зустрічі колективу, були також триратний олімпійський чемпіон, борець вільного стилю, уродженець Білої Церкви Олександр Медведь, шестиразовий рекордсмен світу зі стрибків у висоту, олімпійський чемпіон Валерій Брумель.

Величезна увага, яку Володимир Максимович приділяв фізичному вихованню студентів, була гідно оцінена державою: у 2004 році йому було присвоєно звання «Заслужений працівник фізичної культури і спорту України».

А найбільшою нагородою для Володимира Максимовича були зустрічі в колі родини з дітьми, внуками і правнуками, яких він навчив великій науці жити серед людей і ще передав своє захоплення шахами. Навчаючи гри в шахи, батько казав: «Хто як думає, так і ходить. Треба уміти робити стратегічні ходи». І за приклад наводив книгу «Велика шахівниця» видатного політика Збігнева Бжезінського, який стверджував, що гравець в гольф не може бути геостратегом, треба уміти грати в шахи.

**О.В. ВЛАСЕНКО,**  
професор, доктор  
медичних наук, фізіолог.